

Mag ik mij even voorstellen? Mijn naam is Shiwa. Een toepasselijke naam voor een heer van stand, vindt u niet? Ik ben een geadopteerde kater, en dat verheugt mij zeer. Het was niet zo dat ik het slecht had hoor, dat moet u niet denken, eten en drinken genoeg, maar ....de behuizing was maar zo, zo! Hele dagen was ik alleen, en zat ik in m'n uppie in de garage. Mijn baasje en bazinnetje moesten hele dagen werken, dus vandaar snapt u. En...net als mensen, hebben ook dieren behalve eten en drinken liefde nodig, en dat was maar heel summier. Zodoende was ik eenzaam en in mezelf gekeerd, niet tierig zo gezegd.

Totdat er op zekere dag visite kwam die mijn sombere blik en apathische toestand ontwaarde, maar ook mijn schoonheid. Ik showde, door wat gracieus heen en weer te lopen. En...ja hoor, terstond vloog de vlam in de pan en werd de vrouwelijke gast smoorverliefd op mij. En dat begrijp ik best, want ik ben tenslotte een beauty en van adel, vergeet dat niet. Na wat heen en weer gepraat was de deal vlug gesloten. En zo kwam ik bij mijn adoptievrouwtje terecht. En dat was wel een hele verandering moet ik zeggen, vanuit een kale en ongezellige garage naar een mooie gezellige woning in Het Binnenhof in Gouda.

Al vlug was ik gewend en bloeide helemaal op, m'n amberkleurige ogen begonnen weer te stralen en mijn mooie grijze pels werd nog voller en glanzender. En dat kwam niet alleen door het mooie huis maar de liefde, he de liefde.....dat is de clou. Ik kreeg veel aandacht en werd lekker geknuffeld, en dat is heel wat waard in een kattenleven.

Na een poosje toen ik wat gewend was en in het huis overal m'n luchtjes verspreid had, mocht ik ook even naar buiten een wandelingetje maken. Heerlijk in de tuin struinen en achter de muizen aan, maar vangen... ze zijn me steeds te vlug af. Maar ook mijmeren aan de waterkant boeide me, zelfs heb ik er een kikker gevangen maar.....dat vond mijn vrouwtje niet zo leuk. Ook ben ik eens door het ijs gezakt, nou dat was schrikken hoor! Ach, een eend liep ook over het ijs, en ik erachteraan maar....ik was te zwaar (9 kilo), het was wel een angstige koude ervaring. Maar wat denk je, het werd ruimschoots vergoed. Gered door mijn geschrokken poezenmoeder, werd ik droog gewreven met een superzachte badhanddoek, daarna een flinke mopper, en een knuffel toe. Nu wat denk je, dat was het natte pak (sorry) wel dubbel en dwars waard.

Buiten aan de wandel kwam ik ook wel eens buurvrouwen tegen en dan hadden we een gezellig buur-miauwetje. Ze draaiden dan wel eens heel koket om mij heen, zo van vind je me niet mooi? Maar ze hadden geen kans want ik ben een.....je weet wel kater.

Mijn vrouwtje is nu een weekje met vakantie, ik gun het haar van harte maar mis haar heel erg. Ik word prima verzorgd hoor door een vriendelijke dame, niets mis mee, maar toch doet het, mij denken aan de garagetijd. Maar niet getreurd, straks is ze weer thuis, en haal ik alles in.... Hoewel ik dan toch eigenlijk wel wat kattig kan wezen.

Maar als ik op mijn rug ga liggen, en dan weer gekieteld word op mijn buik, is alles weer goed. Overall mag ik komen behalve in de slaapkamer, maar er liggen speeltjes in de gang en de kamer, dus vertier genoeg. En als het vrouwtje aan tafel aan het werk is, ga ik er graag bij liggen en voel mij gelukkig met mijn kattenleven.

Maar er zijn natuurlijk ook grenzen zo mag ik bijvoorbeeld beslist niet in Het Binnenhof komen en daar ben ik juist zo nieuwsgierig naar. Er is een prachtige binnentuin met een vijver waar mooie grote vissen in zwemmen (zeggen ze) en daar zou ik ook wel eens kennis mee willen maken, maar helaas geen kans. Soms probeer ik wel eens weg te glijpen, maar wordt gelijk in mijn nekvel gegrepen, dat snapt u wel.

Zo, nu heb ik de spinsels uit mijn kattenkop gemiauwd, en weet u wat van mijn verleden en heden. En met deze miauwengroet, groet ik u en noem mij de gelukkigste kater van de Winterdijk en omgeving.

Veel lieve kopjes van.....Shiwa Rietkerk.

(Deze kattenspinsels werden geschreven door mevrouw van Esschoten, leeftijd 89 jaar)

